

Biblioteka
BIOGRAFIJE

Urednici izdanja
Aleksandar Šurbatović
Anja Marković

Naslov originala
Neil Young
WAGING HEAVY PEACE
A Hippie Dream

Canada Council Conseil des arts
for the Arts du Canada

We acknowledge the support of the Canada Council for the Arts, which last year invested \$153 million to bring the arts to Canadians throughout the country.

Nous remercions le Conseil des arts du Canada de son soutien. L'an dernier, le Conseil a investi 153 millions de dollars pour mettre de l'art dans la vie des Canadiennes et des Canadiens de tout le pays.

Copyright © Neil Young, 2012
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition published by arrangement with Blue Rider Press, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © ovog izdanja Dereta

Teško izvojevan mir

SAN JEDNOG HIPIKA

Neil Young

Prevod s engleskog
Igor Cvijanović

BEOGRAD
2015.
DERETA

*Benu Youngu, mom Heroju, mom Ratniku.
I njegovoj majci, bratu i sestri.*

PREDGOVOR

Kad sam bio mlad, nikad nisam sanjao ovo. Sanjao sam boje i kako padam, između ostalog.

Ranč Broken Arrow, proleće 2011.

Porodica Young: otac Neil, majka Pegi, deca Amber i Ben

Skinuo sam samolepljivu traku s kartonske kutije. Ukrasni papir mi je bio oko nogu na podu. Ben je gledao iz svoje stolice, a Amber i Pegi su sedele oko mene. Pažljivo sam podigao teški predmet iz kutije. I on je bio umotan u ukrasni papir, a onda obložen poslednjim slojem nekog penastog zaštitnog materijala, debelog pola centimetra. A onda se ukazala – manevarska lokomotiva s ručno izrađenim obeležjima *Lionela*¹. Zanimljivo je da nije bila zapravo *Lionelova*. Sigurno je bila nekakav prototip. U kutiji je bio beli papir s otkucanim tekstom Lennyja Carparellija, jednog u beskrajnom nizu Amerikanaca italijanskog porekla koji je na ovaj ili onaj način imao veze s istorijom *Lionela*, kompanije u kojoj još imam mali udeo vlasništva. Pročitao sam ga. Model je bio iz kolekcije „General Models Corporation”. Bila je to divna manevarka i zaista prototip koji su u *Lionelu* iskoristili da naprave vlastiti model. Kako je u pismu istaknuto, to se odigralo u vreme pre nego što su parničenja među korporacijama i službene tajne preplavile svaki segment kreativnosti i dizajna.

Pegi mi uvek poklanja kolekcionarske primerke iz *Lionela* za praznike, pa sad imam veoma brojnu kolekciju rariteta, koji su s ponosom izloženi iza stakla u prostoriji s džinovskom maketom železnice. To nije obična maketa. Krajolik čine planine napravljene od panjeva sekvoje i pašnjaci od mahovine. Došli su crni dani za tu železnicu. Nastala je suša. Radovala na pruži, koje su nekad obavljali vredni kineski radnici, više nema. Sad šinama voze skupe, izuzetno složene *Lionelove* parne mašine iz Kine. Moja železnica je istorijska na svoj način, kao poprište mnogih programa elektronskog razvoja gde su *Lionelovi* sistemi upravljanja i zvuka začeti i

¹ *Lionel* – Američki proizvođač igračaka specijalizovan za modele vozova i pruga. (Sve napomene u tekstu su prevodiočeve.)

napravljeni od nule; onda su se prototipi testirali, a softver se pisao, testirao, pa ponovo pisao i testirao. Taj razvoj elektronike – strašna stvar. Sve je počelo s Benom Youngom.

Ben je rođen kao kvadriplegičar, a ja sam se baš u to vreme vraćao vozovima i ponovo se upoznavao s razonodom u kojoj sam uživao kao dete. Zajednička izgradnja te makete nam je jedna od najlepših uspomena. Još je bio u pletenoj kolevci kad su kineski radnici postavljali prvobitnu prugu, hiljade njih beskrajno je rmbalo i danju i noću. Ben nas je gledao kako radimo. Onda, nakon nekoliko meseci, došlo je najzad vreme da pustimo vozove, pa sam kasnije smislio skretničarski sistem kojim se upravljalo pomoću velikog crvenog dugmeta koje je on mogao da pritisne šakom. Bio je potreban veliki trud, ali osetio je veliko zadovoljstvo kad je video uzrok i posledicu na delu. Benu je to ulilo snagu.

Bilo je to ipak pre trideset tri godine, a sad držim sredstvo za čišćenje i brišem staklena vrata na izložbenim policama gde su moje dragocenosti iz *Lionela* bezbedno i sigurno istaknute da ih svi vide. Nije baš da neko dolazi ovamo. Broj posetilaca možete izbrojati na prste jedne ruke. Što je šteta, s obzirom na sav trud uložen u postavku. Ta postavka i maketa predstavljaju zen iskustvo. Omogućavaju mi da analiziram haos, pesme, ljude i osećanja iz ranijih dana koji me i danas progone. Ne na loš način, ali ne i na sasvim dobar. Meseci prolaze, a na sve strane leže kutije na gomilama dok vozovi van koloseka skupljaju prašinu. Onda se, nekim čudom, ponovo pojavim, počistim sve i sredim, radeći satima na svakom sitnom detalju, i sve opet savršeno funkcioniše. Rekao bih da se to podudara s drugim kreativnim procesima.

Sećam se jednog dana kad su me David Crosby i Graham Nash posetili u železničkom ambaru u vreme snimanja albuma *American Dream*, najvećim delom urađenim na mom ranču u studiju „Plywood Digital”, koji smo takođe napravili od nekadašnjeg ambara. Ispred je bio parkiran kamionet pun opreme za snimanje i radili smo na nekoliko novih pesama. Svima nam je bilo baš drago što ponovo sviramo zajedno. Crosby se nedavno bio skinuo, oporavljao se od zavisnosti od pušenja čistog kokaina, i upravo je bio izašao iz zatvora gde je završio zbog nošenja napunjenog oružja u Teksasu, pa je povremeno imao običaj da drema između snimanja. Ceo sistem mu je bio manje-više u šoku i davao je sve od sebe zato što veoma voli ovaj bend i muziku. Ne znam nikog ko toliko voli da pravi muziku kao David Crosby. Graham Nash mu je najbolji prijatelj već

godinama, prošli su zajedno kroz sito i rešetko i zajedno pevaju, tako da se može osetiti koliko je dubok njihov odnos.

Upoznali su se dok su bili članovi različitih bendova koji su veoma značajni za istoriju rokenrola, *The Hollies* i *The Birds*, a onda su zajedno s Stephenom Stillsom osnovali *Crosby, Stills & Nash* oko 1970. Prva ploča *CSN-a* je umetničko delo. Tu je definisan zvuk koji su godinama imitirale druge grupe, od kojih su neke doživele i komercijalni uspeh, ali nema nikakve sumnje da je prvi album *CSN-a* bio revolucionaran. Stephen je tad odsvirao gotovo sve, nasnimivši sve delove tokom noći s bubnjarem Dallasom Taylorom i Grahamom. Bilo je mnogo toga što je Stephen želeo da uradi s *Buffalo Springfieldom* prethodnih godina – na primer, da producira, piše, pravi harmonijske aranžmane i da više svira gitaru – i *CSN* mu je bila prva prilika da bude zaista kreativan, pošto su se *Buffalo Springfield* razili, pa je dao sve od sebe da je iskoristi. Ali više o tome kasnije...

Uglavnom, video sam kako David posmatra jednu moju sobu s vozovima punu kompozicija i kako brzo upućuje pogled Grahamu koji kao da kaže: *Ovaj je odlepio. Poludeo je. Kakva opsesija*. Nisam se obazirao. To mi je bilo potrebno. Za mene je to bio put povratka.

Uglavnom, sad glancam staklo na jednoj od tih izložbenih polica u kojima se nalazi moja kolekcija. Staklo je očišćeno i sjajno, a ja stojim sam u sobi i divim se prelepim *Lionelovim* modelima, savršeno poređanim po kriterijumu koji samo ja razumem.

Izlazim iz zgrade i šetam otprilike pedeset metara do garaže „Feelgood’s”. „Feelgood’s” je puna mojih pojačala, uglavnom starih „Fendera”, ali i „Magnatonea”, „Marshalla” i pokojeg „Gibsona”. Sećam se svog prvog „Fender” pojačala – dobio sam ga na poklon od mame. Uvek je podržavala moje bavljenje muzikom. Bilo je to pojačalo koje je išlo na vrh kutije zvučnika. Dva zvučnika od deset inča proizvodila su silovit zvuk najmanjeg pojačala koje je *Fender* ikad proizveo. Ali za mene je ono bilo OGROMNO. Pre toga sam imao „Ampeg Echo Twin” pojačalo. U školi sam sanjario o pojačalima i postavkama opreme na bini, crtao dijagrame i zamišljao plan bine. Nisam baš imao nekog uspeha na tim časovima.

U toj garaži su i moji automobili. Imam neku pasiju prema prevoznim sredstvima. Automobili, brodovi, vozovi. Putovanje. Volim da se krećem. Jednom sam u šetnji ulicama Los Anđelesa, kad sam imao dvadeset dve ili tri godine, video mesto koje se zvalo „Al Axelrod’s”. Auto-mehaničarska radnja. Iz garaže je virio zadnji kraj crvenog kabrioleta. Prepoznao sam ga – „Buick” iz ’53. ili ’54. Kad sam bio mlad, jedan prijatelj mog tate, pisac

Robertson Davies, živeo je blizu nas u Peterboroughu, u Ontariju. Išli smo kod njega svakog Božića i igrali asocijacije na zabavama. Imao je nekoliko ćerki. Veoma uzbudljivo. Uglavnom, imao je i „Buick” ’54. godište. Bio je potpuno nov i ostavio je snažan utisak na mene prelepo izrađenom rešetkom, stop-svetlima i sveukupnom linijom, s nekom vrstom izbočine ili ispupčenja otprilike na polovini, istaknutom hromiranom lajsnom koja ju je pratila. Ta izbočina je kretala od blatobrana iznad zadnjeg točka i mogla se videti samo na „Buicku”.

I tako sam ušao u „Al Axelrod’s” i video svoj prvi „Buick Skylark”. Potpuno me je raspametio. Samo je nekih 1.690 primeraka tog modela dosad proizvedeno! U fabrici su im sekli i spuštali krovove u vreme kad je *General Motors* predstavio modele „Eldorado” i „Corvette”. Godinama posle toga tražio sam „Skylark” i konačno mi je John McKeig našao jedan primerak u nekoj auto-limarskoj radnji u Plezentonu u Kaliforniji. John je bio veteran Vijetnamskog rata, i održavao mi je automobile. Sjajno je radio limariju i farbanje. Dao sam mu da mi nešto uradi, a onda sam ga zaposlio da mi održava trideset pet vozila koja sam dotad nabavio. Sva su imala lud dizajn. Većina je bila iz pedesetih; mnogo „Cadillaca”. Nije me posebno zanimalo u kakvom su mehaničkom stanju kad sam ih kupovao, samo sam ih želeo zbog tih jedinstvenih oblika. (Što se ispostavilo kao velika greška jer većina nije bila za ozbiljnu vožnju, pa je bilo potrebno mnogo vremena i novca da se srede. Bilo bi bolje i jeftinije da sam jednostavno kupio originalna vozila u odličnom stanju.) Uglavnom, nakon godina sakupljanja, prodao sam ih i zadržao samo dobre automobile. Većina ih je bila upravo u garaži „Feelgood’s”. Najbolji primerak u mojoj kolekciji je „Buick Skylark” iz 1953, onaj što ga je John našao, s prvom karoserijom. Prvi ikad napravljen. Glavna faca.

I evo me sad, pišem u toj garaži i gledam svoja vozila i konferencijski sto s tablom za pisanje. Sutra je važan sastanak s Alexom, predstavnikom Lena Blavatnika, novog vlasnika *WMG-a*, mog izdavača. Razlog sastanka je moja nova startup kompanija *PureTone*. Barem je tako zovemo ove nedelje. Ovo je rana faza razvoja i još menjamo nazive. Ta kompanija ima za cilj da spasi moj vid umetnosti, muziku, od snižavanja kvaliteta za koje mislim da je suštinski razlog pada prodaje muzičkih izdanja i propasti same muzike u popularnoj kulturi. S pojavom novih muzičkih kompanija na internetu, poput *iTunes*, kvalitet muzike je postao užasan. MP3 ima otprilike pet posto podataka koje se mogu naći u master fajlu *PureTonea*, ili čak na ploči. Imam ideju kako da napravim mali plejer i

model distribucije na internetu da bih predstavio kvalitetnu alternativu MP3 formatu, uz praktičnost koju današnji potrošači zahtevaju. Hoću da udahnem dušu i muzičkoj industriji i tehnologiji Silicijumske doline da bih napravio novi model koji će koristiti umetnike kao pokretače. Cilj mi je da obnovim jednu umetničku formu i zaštitim originalnu umetnost, a da istovremeno budem na usluzi ljubiteljima muzike.

Sutra je dan velike prezentacije i ponovo analiziram svoj pristup, kojim rukovodi kandidat za generalnog direktora *PureTonea* Mark Goldstein, specijalista za startup kompanije kog sam upoznao preko prijatelja iz Silicijumske doline. Ti moji prijatelji su genijalni i veoma uspešni. Za razliku od mene, naučili su kako da unovče svoje ideje. Ja imam velike ideje i veoma malo novca da ih finansiram. Ipak, ne žalim se. Ne radi se tu o novcu; cilj mi je da uradim sve efikasno i valjano. Baš želim da mi ovo uspe.

Ne dopada mi se šta se dogodilo s kvalitetom zvuka; ostalo je tako malo dubine ili osećanja i ljudi više ne mogu da dobiju ono što im treba kad slušaju muziku, što znači da ona umire. To je moja teorija. Snimanje je moja prva ljubav na polju kreativnosti (pored pisanja pesama i pravljenja muzike) i zato me ovo stvarno boli. Hoću da uradim nešto povodom toga. I zato je važno da se presaberem, zadivim tog gospodina i dobijem neku finansijsku podršku za ovaj projekat jer će mi sigurno biti potrebna.

Moj „Skylark” je tu pored mene.

KALIFORNIJA, 2011.

Nije naročito važno, ali nedavno sam prestao da pušim i pijem.

Nisam nikad bio čistiji od osamnaeste godine. U ovom trenutku, veliko pitanje je da li ću moći da pišem pesme u ovom stanju. Još nisam, a to je važan deo mog života. Naravno, sad imam šezdeset pet godina i pisanje mi možda ne ide onako glatko kao nekad, ali s druge strane, *pišem* ovu knjigu. Ispričaću vam nešto o tome kasnije. Videćemo kako će ići.

Lekar mi je rekao da bi bilo dobro da prestanem da pušim travu jer vidi da je nešto počelo da mi se razvija na mozgu, pa sam ga poslušao. Moj tata je bio sjajan pisac i izgubio je sposobnost pamćenja zbog demencije kad mu je bilo otprilike sedamdeset pet godina, pa zazirem i od toga. Kad sam prestao da duvam, bacio sam i piće jer nikad nisam istovremeno prekinuo i jedno i drugo, pa sam pomislio kako bi bilo lepo da ponovo upoznam sebe. Kad je moja ćerka prestala da pije pre nekoliko godina, oduševio sam se primerom koji je dala celoj našoj porodici. Volim kako živim sa svojom ženom Pegi i klincima i hteo bih da ga proživim što više mogu, ali da ne budem teret bilo kome.

Iako već dugo nisam napisao nijednu pesmu, ovde navodim nekoliko njih koje mi mnogo znače i koje su možda oblikovale moj stil pisanja pesama: „Crazy Mama” JJ Calea je pesma koju volim. Ona je iskrena, jednostavna i neposredna, a odsvirana je veoma prirodno. JJ-ov način sviranja gitare imao je veliki uticaj na mene. Njegov pečat je neopisiv. Uvek me zapanji. „Like a Rolling Stone” Boba Dylana zvuči sveže kao i prvog dana kad sam je čuo – još se sećam tog popodneva u Torontu. Život mi je promenila. Poezija, stav i atmosfera te pesme deo su moje ličnosti. Upio sam je. „Be My Baby” grupe *The Ronettes* ima zvuk koji ću uvek voleti. Ona mi je u duši. Ronnie peva potpuno neverovatno. Taj gruv, divan odjek pratećih vokala, snimak: sve je jedno. Phil Spector je genije. Jack Nitzsche je genije. „Evergreen” Roya Orbisona je među najlepšim osećanjima koja

su ikad zabeležena na snimku. Još čujem Royev glas i osećam ljubav svoje devojke. „Four Strong Winds” dua *Ian & Sylvia*, uvek komunicira sa mnom. Ona zauzima mesto u mom srcu. Ima neko posebno osećanje u njoj. Volim preriju, Kanadu, moj život u Kanadi. Naravno, volim i da pišem pesme i zato znam da ću jednog dana ponovo pisati.

Razmišljao sam i o svojoj grupi *Crazy Horse*. Meni taj bend predstavlja prevozno sredstvo do kosmičkih daljina koje ne mogu da dosegнем s drugima. Neki su me pitali zašto sviram s njima. Kažu: „Zašto sviraš sa ovima iz *Crazy Horsea*? Oni ne znaju da sviraju.” Odgovor vetar nosi.² S njima mogu svašta. Pegi je upravo snimila pesmu „I Don’t Want to Talk About It” Dannyja Whittena, prvobitnog gitariste i pevača *Crazy Horsea*, koji je na celom albumu *Early Daze*, kompilaciji pesama s početka karijere *Crazy Horsea* što odnedavno pokušavam da sakupim. Danny je bio umetnik u svakom smislu u kojem sam to i ja, ali je umro predoziravši se heroinom početkom sedamdesetih. Svaki put kad čujem Pegi kako peva tu pesmu, obuzme me ogromna tuga. Peva je tako lepo, frazira je tako da mi se srce slama. Obradila ju je kako dolikuje. Vidite da tu neke stvari nisam završio, što se tiče Dannyja.

Već nekoliko meseci radim na *Crazy Horse: The Early Dazeu*. Sakupljam neobjavljene snimke koji pričaju o istoriji benda kao što ništa drugo ne bi moglo. *Crazy Horse*, koji smo početkom 1969. osnovali Danny Whitten, Ralph Molina, Billy Talbot i ja, postoji i danas, 2011. Dopada mi se taj posao na ploči *Early Daze*. Osećam se lepo. Pričao sam o tome Ralphieju, bubnjaru *Crazy Horsea*, i rekao mu kako je to super priča. Setio se da je bilo mnogo stvari koje nikad nisu ugledale svetlost dana. Sad hoće. Bilo mu je veoma drago. Samo moram da završim taj album. Ili bar da ga dovedem u fazu izrade. Moraću lično da se pozabavim tim.

Danny svira na gotovo svim tim ranim snimcima. I dalje mi nedostaje. Izrastao bi u velikog muzičara, a mi bismo zaista ušli u istoriju s njim. Kajem se zbog nekih stvari u vezi s tim, ali *ova* ploča će neke od njih ispraviti. Kad je Danny umro, bio sam očajan, ali sam imao i zakazanu turneju *Times Fades Away* 1973. sa Jackom Nitzscheom, Kennyjem Buttreyjem, Timom Drummondom i Benom Keithom. Turneja je krenula. Danny je trebalo da svira u tom bendu. Danas smo samo Tim i ja preostali.

Vratimo se na *Crazy Horse*. Nakon Dannyjeve smrti 1974, naš basista Billy Talbot upoznao me je s Ponchom Sampedrom i tako smo ponovo

2 Aluzija na „Blowin’ in the Wind” Boba Dylana.

postali *Crazy Horse*, s Ponchom na gitari. Bio je to drugačiji bend, veliki na svoj način. Treba reći da Poncho nikad nije pokušavao da svira kao neko drugi. On je bio Poncho. Takav stav je bio stvarno dobar i omogućio nam je da ostanemo dosledni sebi, da se presaberemo i krenemo dalje. I to smo i uradili s pločama *Zuma*, *American Stars 'n Bars* i *Rust Never Sleeps*. Mi smo sjajan bend uživo, a svirka s *Crazy Horseom* predstavlja transcendentno iskustvo za mene. Da mi je samo nekoliko novih pesama... Trebaju mi nove da bih to osetio.

Obradivanje starih pesama ne ide baš najbolje. Sveža krv. To je potrebno ovom bendu. Zato imam plan: *Crazy Horse* u Beloj kući. Sastaćemo se na mom ranču u velikoj Beloj kući, prostranom bungalovu u rančerskom stilu sagrađenom od sekvoje i obojenom u belo, smeštenom u sekvojnim šumama na rečici Korte Madera. Ona je centar muzičkih zbivanja na ranču otkako sam kupio taj deo imanja 1972. (Da ne bude zabune, to nije mala Bela kuća, skromni dom radnika na starom ranču u davna vremena, gde danas smeštaju goste koji možda rade na muzičkim projektima.) Plan: pozicionirati se tamo i snimati, ostaviti opremu na gotovs nekih godinu dana dok ne dobijemo sjajnu ploču. Samo svirati dok ponovo ne privolimo *muzu* sebi. Nežno. Nema potrage. Nema truda. Nema pokušaja. Samo da pustimo *duh* da nam se vrati i da ne budemo alavi. Da budemo spremni. To će biti test za moju trezvenost.

Želim da koristim našu staru lampašku konzolu za snimanje poznatu kao „Green Board” (mislim da je to najbolja mikseta svih vremena) i da snimam osam kanala na magnetnoj traci od dva inča kako bih dobio najmasniji mogući analogni zvuk. „Green Board” je prepuna istorije. *Pet Sounds* i „Heroes and Villains” grupe *The Beach Boys*, *Disraeli Gears* benda *Cream*, Pop festival u Montereju i Wilson Pickett – sve je to snimano na toj mikseti. Pored ćemo imati digitalnu miksetu „Pro Tools”, čisto da bismo imali moderna sredstva kojima ćemo ispravljati greške, ali želim onaj stari lampaški zvuk. Volim lampaše i kako oni svojim hemijskim i gasnim reakcijama stvaraju zvuk. Mislim da će to biti zabavno i da će funkcionisati, a počecu već danas. Bićete u toku.

Želim da objavim ovaj album *Crazy Horsea* kao svoje prvo PureTone izdanje. To bi baš bilo super. Znaite, ljudi danas doživljavaju muziku potpuno drugačije nego nekad. Ona više nije ni isti deo kulture koji je bila. Mislim da je veliki razlog tome kvalitet zvuka, pa to pokušavam da rešim s projektom PureTone. Muzika nije problem. Zvuk je problem.

Pre mnogo godina obavezno smo slušali acetate (rane vinile koji su se mogli pustiti svega nekoliko puta) i tako bismo čuli šta smo uradili u studiju. Tako smo slušali. Osećaj je odmah bio tu i nestali bismo u svetu duhova, slušali, osećali i upijali te zvučne talase. Bilo je to neverovatno vreme. Sad je prošlost, ali mogli bismo ga vratiti kvalitetnim, nepatvorenim zvukom.

Danas se muzika predstavlja kao zabavni medij, kao igra, bez punog audio-kvaliteta. Kao neka super razonoda ili igračka, ne kao poruka samoј duši slušaoca. Dakle, sve se promenilo.

Pa opet pravim muziku. To je plan. Idemo opet s muzikom. I evo krećem. Uvek je bila dobra prema meni. Samo hoću da je osetim. Moram da je osetim celim telom, da pevam stihove koji će me naterati da poželim da svim srcem odsviram duge instrumentalne pasaže kroz koje me samo *Horse* može proneti. Sećam se, jednom smo nešto snimali u studiju i uhvatio sam Ralphov pogled. Bio je u čistoj ekstazi samo na tren; pogledali smo se i nikad više nisam izgubio taj osećaj. Kao da smo odjednom osetili snagu *Horsea*! Sad Ralph uvek govori: „Ne gledaj me dok sviram.” Znam i zašto. Ne želi da razmišlja kako izgleda. Želi da svira. I zato jašemo zajedno, ali jašemo i svako za sebe. *Crazy Horse* je životinja za sebe. Ko god je prisustvovao punoj baražnoj paljbi *Crazy Horsea*, zna o čemu govorim.

Kad pomislim na današnju muziku, zadivi me cela njena istorija i koliko je ona postala važna publici. Čezne se za znanjem o korenima roka i R&B-ja. Snimci te muzike živeće zauvek. Ta vremena su bila magična i znam da ih više niko nikad neće doživeti. Ako uspem da ih sve vratim u formu prvobitne slave pomoću projekta PureTone, znam da će to biti otkrovenje današnjim zaljubljenicima u muziku, da zapravo čuju pesme onako kako su originalno zvučale, što će izroditi osećanje koje je dodirnilo srca čitavih pokolenja u početku. Sa svakim danom koji prođe, taj trenutak je sve bliže...

Odoh do železničkog ambara da vidim mogu li da popravim ono iskanje iz koloseka kojim se završila moja poslednja poseta. Ne bi trebalo da bude teško. Posle toga ću pustiti da prođe malo vremena i videti šta će se tamo desiti. Možda ponesem i kompjuter i nastavim da pišem ovo. Tako sam napisao scenario za *Greendale*, nisam pravio nikakvu pauzu. Jednostavno sam nosio tablet sa sobom i pisao kad god mi je nešto palo na pamet. Isprva nisam znao da pišem priču, mislio sam da su to pesme u kojima su isti likovi. Uglavnom, poneću ovo i idem tamo.

Leto je i na sve strane su insekti. Na putu ka železničkom ambaru primećujem da labudovi koji žive na jezeru ispred naše kuće ne mogu brzo da se vrate u vodu ako izađu napolje da prošetaju i osete risa, pumu, kojota ili neku drugu opasnost. Nedavno smo izgubili nekoliko ptica na taj način i to će morati da se reši.

Evo me opet na pruzi, iskakanje je bilo između dve ukrštene skretnice. Tu se spajaju glavni koloseci. Nekad su tu bila dva glavna koloseka. Prvobitno su kineski radnici, zaposleni na pruzi, sagradili predivno konstruisane železničke mostove iznad pristupnog koloseka koji je prolazio ispod dva originalna glavna koloseka. Kad je zemljotres rasturio prastaru strukturu početkom osamdesetih, železnica je zapala u nevolje i nije mogla da finansira rekonstrukciju. Da bi se sve opet pokrenulo i izgubljeni prihodi povratili što pre, dva glavna koloseka brzo su spojena u privremeni most preko kojeg je sad išao jedan glavni kolosek iznad pristupnog koji se i dalje koristio. Tako je nastalo usko grlo koje nije bilo prvobitno planirano i stoga je na tom mestu bilo više iskakanja iz šina, pa je inspekcija za bezbednost imala pune ruke posla.

Nije bilo lako srediti to iskakanje, pa mi je trebalo preko pet minuta. Dve skretnice su morale da se prebace u ručni režim da bi se ponovo formirala kompozicija, pošto su vagoni koji su iskočili iz šina vraćeni na kolosek. Još jednom je moje znanje da vratim vagone na šine prema osećaju umesto da se oslonim na vid – proisteklo iz dugogodišnjeg iskustva – uštedelo mnogo vremena i pokrenulo železnicu pre nego što se ukazala potreba za zvaničnom inspekcijom. Izbegavši tu opasnost, sedam i nastavljam da pišem.

Slika 1: Sa nepunih pet godina pecam s mosta na reci Pidžen u Omemeeju, Ontario, avgust 1950.

Slika 6: *Buffalo Springfield*, Malibu, jun 1966. Sleva nadesno: Stephen Stills, Richie Furay, Bruce Palmer, Dewey Martin i ja.

Slika 7: *Buffalo Springfield* u blizini moje kolibe u Laurel Canyonu 1967. Sleva nadesno: Dewey Martin, ja, Richie Furay, Jim Fielder (umesto Brucea Palmera) i Stephen Stills.

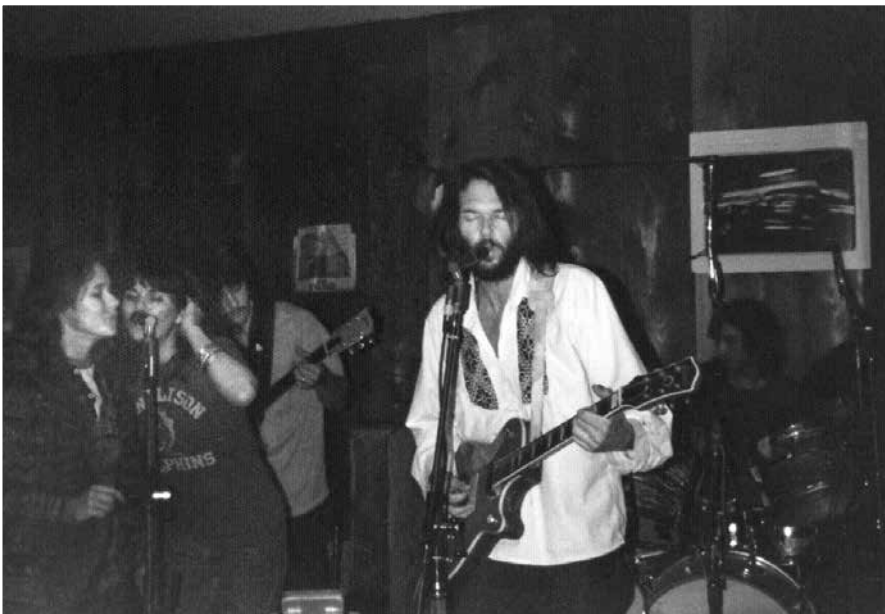
Slika 21: *Crazy Horse* i ja – sleva nadesno: Ralph Molina, Billy Talbot, Frank Poncho Sampedro – Malibu Beach, 1975.

Slika 22: *Crazy Horse* (Ralph Molina, ja, Billy Talbot, Frank Poncho Sampedro) u hotelskoj sobi u Kopenhagenu, mart 1976.

Slika 23: Linda Ronstadt i ja, jašemo na ranču Broken Arrow 1977.

Slika 24: Nicolette Larson, Linda Ronstadt, *Crazy Horse* i ja na snimanju albuma *American Stars 'n Bars* u studiju na ranču Broken Arrow 1977.

Slika 34: David Briggs i ja u noći kad sam primljen u Rokenrol kuću slavnih u Njujorku 1995.

Slika 35: Ben Keith i ja, „Fox Theatre” u Redwood Cityju, Kalifornija, oktobar 2007.

Neil Young
TEŠKO IZVOJEVAN MIR
SAN JEDNOG HIPIKA

Za izdavača
Dijana Dereta

Glavni i odgovorni urednik
Aleksandar Šurbatović

Lektura
Aleksandra Šašović

Korektura
Dijana Stojanović

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-007-7

Tiraž
1000 primeraka

Beograd 2015.

Izdavač / Štampa / Plasman
DERETA doo
Vladimira Rolovića 94a, 11030 Beograd
tel./faks: 011/ 23 99 077; 23 99 078

www.dereta.rs

Knjižare DERETA
Knez Mihailova 46, tel.: 011/ 26 27 934, 30 33 503
Banovo brdo, Dostojevskog 7, tel.: 011/ 35 56 445, 30 58 707